

mangle ofte Hængsler, og der er i det hele en Række Mangler ved disse Huse. Meget ofte ere Soverummene smaa og meget uhyggelige. At saadanne Boliger mange Steder ere Arner for Sygdom og anden menneskelig Elendighed, tror jeg, ingen vil kunne benægte, og jeg finder det i det hele nødvendigt, at der paa dette Omraade inden ret længe træffes Bestemmelser. Maaske kom man i den Retning bedst frem, hvis man inden ret længe gik til at gennemføre en ny Bygningslov for Landkommunerne.

I Forbindelse med den Sag, hvorom det foreliggende lille Lovforslag drejer sig, vil jeg tillade mig at udtale Ønsket om, at Staten vil støtte Ligbrændingssagen. Det vil efter min Overbevisning være af ikke ringe sanitær Betydning, om man her i Landet kommer ind paa i større Udstrækning, end hidtil er sket, at brænde Ligene. Jeg indrømmer, at vi her komme ind paa et Omraade, hvor der ikke kan eller bør gives noget Lovbud; vi komme her ind paa Hensyn af religiøs og anden Art, som det vil være vanskeligt at komme udenom. Men jeg tror dog, at Staten kunde og burde stille sig saaledes, at Ligbrænding meget lettere end nu kunde finde Sted. Det kan Lovgivningsmagten blandt andet gøre ved at hjælpe til med Opførelsen af Krematorier, Ligbrændingshuse, rundt omkring i de forskellige Egne af Landet. Naar Ligbrændingen i vore Dage er saa sjælden, som den er, er det efter min Mening, fordi den er temmelig dyr, og tillige fordi det er noget, det offentlige ikke tager sig af. Jeg mener, vi bør komme dertil, at det almindelige Begravelsesvæsen lige saavel tager sig af at ordne Ligbrændinger, som det nu ordner Begravelser. Der burde, synes jeg, i det hele for Befolkningen være lige saa let Adgang til at faa deres døde brændte, som der nu er til at faa dem begravede. Nu er man paa dette Omraade ikke kommen længere end til de i Lov af 1. April 1892 givne Bestemmelser, og det mener jeg er alt for lidt. Staten er i denne Sag kun naaet til, at der ifølge den nævnte Lov under visse Betingelser gives Tilladelse til Ligbrænding, men den støtter i øvrigt ikke i nogen Henseende den sanitære Foranstaltning, som Ligbrændingen efter min Mening maa siges at være.

En anden Sag, som jeg synes er nær beslægtet med det foreliggende Lovforslag, men som i øvrigt ikke sorterer under den Minister, der har med Begravelsesvæsenet at gøre, mener jeg at burde omtale. Det

er Ligsynsspørgsmaalet, som, saa vidt jeg ved, sorterer under Justitsministeren. Jeg tillader mig alligevel at fremsætte mine Bemærkninger her, idet jeg haaber, at den højtærede Justitsminister vil faa Lejlighed til at gøre sig bekendt med dem og eventuelt tage min Henstilling i denne Sag til Følge. Ifølge Lov af 2. Januar 1871 . . .

Formanden: Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at det er hverken Ligsynsloven eller Ligbrændingsloven, der er under Forhandling.

H. Rasmussen: Jeg maa tillade mig at bemærke, at i den Forbindelse, hvori jeg agter at omtale Ligsynsspørgsmaalet, kommer det i meget nær Berøring med den sanitære Side af det her foreliggende Forslag.

Ifølge Lov af 2. Januar 1871 foretages Ligsyn for Landdistrikternes Vedkommende paa Steder, hvor der er mere end en Fjerdingsvej til nærmeste Læge, af Ligsynsmænd. Nu kan dette Ligsyn i flere Henseender maaske nok siges at være betryggende, jeg skal ikke komme nærmere ind paa at omtale den Side af Sagen.

Formanden: Da denne Sag ikke ligger for, vil jeg atter advare det ærede Medlem mod at komme ind paa en Omtale deraf.

H. Rasmussen: Jeg skal da undlade at omtale denne Sag nærmere. Jeg vilde blot henlede Opmærksomheden paa den Tidsfrist, indenfor hvilken Ligsynet ikke maa finde Sted. Naar man, som det er sket ved tidligere Lejligheder, har talt om den sanitære Betydning af det foreliggende Lovforslag, idet man har sagt, at det havde sin Betydning, at man blev i Stand til at bringe Ligene ud af Hjemmene inden ret lang Tids Forløb, mener jeg, at det vilde være berettiget at nævne, at der nu skal være berettiget at nævne, at der nu skal hengaa tre Døgn fra et Dødsfalds Indtræden, indtil Ligsyn finder Sted. Men da Formanden ikke tillader mig at komme ind paa den Sag, skal jeg afstaa fra at sige mere derom.

Om selve det foreliggende Lovforslag skal jeg indskrænke mig til at sige, at jeg, som jeg alt har bemærket, har hilst dets Fremkomst med Tilfredshed, og jeg vil tillade mig at anbefale, at dette lille Lovforslag underkastes en velvillig Behandling i et Udvalg. Jeg haaber, at det inden ret længe skal kunne lykkes paa dette Omraade at komme til et Resultat, som v